Nr. 27

8 juli 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Het dure verjaarsgeschenk

Voor de derde maal slenterde Jimmy Braddle nu de straat door, op zoek naar een verjaarscadeau voor zijn moeder. Hij bleef staan voor de etalage van een textielzaak. Er lag van alles achter dat raam, ook dingen van een paar dollar, maar iets moois zag hij er niet bij.

Misschien zou zijn moeder wel een paar kousen kunnen gebruiken of zo'n sjaal met stippeltjes erop, maar dat was toch eigenlijk een suf cadeau. Misschien zou ze er wel helemaal niet blij mee zijn.

Eigenlijk had hij nooit geweten dat het zo moeilijk was om iets leuks te vinden. Als je geld genoeg had, was het gemakkelijk genoeg natuurlijk, maar wanneer je maar vier dollar had uit te geven, dan was er niet zoveel keus.

Vroeger had hij daar geen zorg over gehad. Toen ging hij samen met z'n vader. En toen was er meer geld ook. Niet dat zijn vader zo veel verdiende, maar hij had vast werk en een dollar of vijftien kon er meestal wel af als zijn moeder jarig was. Maar vier dollar, daar deed je niet veel mee.

Van het andere eind van de straat naderde een auto, een grote, glanzende slee, zoals je er maar zelden een zag in Tarpon Springs. Zulke wagens vond je in Miami, waar de miljonairs met vakantie gingen, maar hier, in Midden-Florida, reden de mensen in andere auto's.

Halverwege de straat stopte de grote wagen. Er stapte een lange man uit, die een platte hoed droeg met een lint erom.

De vreemdeling sloeg het portier van de auto dicht en verdween in de winkel, waarvoor hij gestopt was.

Toen Jimmy dichterbij kwam, zag hij dat het de winkel van een goudsmid was. De man uit de auto stond voor de toonbank en de winkelier stalde een paar doosjes voor hem uit, waarin glanzende manchetknopen lagen.

Als je toch zoveel geld hebt. . . mijmerde Jimmy Braddle en hij wilde doorlopen. Maar op dat moment zag hij de blauwe steen. De steen was bijna even groot als een stuiver en hij was zo geslepen, dat hij het licht naar alle kanten weerkaatste. Hij was van het diepste, wonderlijkste blauw dat je je kon voorstellen en Jimmy wist dat hij nog nooit van zijn leven zo iets moois gezien had.

Als een vurige bal hing de steen aan de onderkant van een kettinkje en kleine, felle vonken licht omringden hem als een stralenkrans.

Echte aquamarijn, stond er op het kaartje dat erbij lag. Jimmy had nog nooit van een aquamarijn gehoord; hij wist niet zeker of het misschien niet hetzelfde was als een diamant of iets dergelijks, maar wel wist hij dat dit het cadeau was, waarnaar hij gezocht had.

Hij zag zijn moeder het pakje al openmaken: „Lieve help, Jimmy! Wat is dat voor iets prachtigs?"

„Een aquamarijn, moeder," zou hij zeggen. „Een echte."

„Maar dat kan toch niet? Het lijkt wel een diamant. Jimmy, hoe kom je eraan?"

Jimmy kwam tot de werkelijkheid terug. Ja, hoe kwam hij eraan. Met zijn armoedige vier dollar vast niet. Wat zou dat ding wel niet kosten?

Hij wilde doorlopen, maar een paar passen verder bleef hij staan. Waarom zou hij het eigenlijk niet vragen? Vragen kon je altijd en dan wist hij het tenminste. Dan kon hij ervoor gaan sparen.

Misschien zou het jaren duren eer hij het bij elkaar had, maar het zou de moeite waard zijn.

Jimmy ging de winkel in, waar de vreemdeling juist zijn manchetknopen betaalde.

„Kan ik je ergens mee van dienst zijn, jongeman?"

Jimmy wees naar de etalage. „De aquamarijn met die ketting, meneer, hoeveel kost die?"

„Die kost twintig dollar."

De ogen van Jimmy begonnen te glanzen. „Twintig dollar?"

De man knikte. „Jawel. Wou je hem hebben?"

„Nog niet, meneer," zei Jimmy. „Ik wou het alleen maar even weten. Dank u wel, meneer. Dag, meneer."

Twintig dollar, dat viel erg mee. Dat kon hij wel bij elkaar sparen. . . Maar hoe lang moest hij dan wel sparen en schrapen? In die tussentijd was de mooie steen natuurlijk verkocht!

Op de markt wachtte hij op buurman Craft, met wie hij naar huis terug mocht rijden.

Over de droge, stoffige buitenwegen reden ze naar het zuidwesten en zowat drie kwartier later stond Jimmy Braddle in de eenzame streek waar hij woonde.

Een beetje verdrietig slenterde hij het stuk bos door waarachter het huis van de Linnings lag.

Hij had geluk; Buck was thuis. Achter het huis, op het rommelige erf, stond hij hout te zagen, maar hij staakte die bezigheid onmiddellijk, toen hij Jimmy zag.

„Hee!" zei hij. „Waar ben je geweest vanmiddag?"

„Tarpon Springs. Ik ben met Craft meegereden."

Jimmy ging op een blok hout zitten en keek hoopvol naar Buck op.

„Zeg, weet jij geen manier om aan twintig dollar te komen?"

Het sproetengezicht van Buck Linning liet een brede grijns zien. „Twintig dollar? Als ik dat wist, stond ik hier niet te zagen. Waar heb je het voor nodig?"

„Mijn moeder is zaterdag jarig," zei Jimmy. „Ik wou haar iets moois geven."

„Maar je hebt geen twintig dollar," zei Buck nuchter. „Jullie zijn arme mensen, net als wij. Dacht je dat mijn moeder ooit iets van twintig dollar kreeg? Hoeveel heb je?"

„Vier dollar."

„Nou, daar kun je toch wel iets vòor kopen? Er zijn dingen genoeg die je voor vier dollar kunt krijgen."

Jimmy schudde zijn hoofd. „Ik wil die steen hebben," zei hij. „Je zou hem moeten zien, Buck. Hij is zo blauw als de lucht, en groot, man... Als een ei! Ik zou hem zo graag aan mijn moeder geven, zie je. Ze heeft toch al zo weinig."

Buck Linning ging met zijn linkervoet op een dode tak staan en trok die met zijn rechter omhoog, totdat hij in tweeën knapte.

„Het is een hoop geld," zei hij. „Weet je, je zou hout kunnen hakken en het in Tarpon Springs verkopen, maar dat duurt een hele tijd en bovendien heb je dan een wagen nodig."

„Nee," zei Jimmy, „dat gaat niet. Ik moet het overmorgen hebben."

Plotseling veerde Buck op. „Hebben jullie een geweer thuis?" vroeg hij.

„Een buks," zei Jimmy. „Die is nog van mijn vader. Wat wou je daar dan mee?"

„Kun je schieten?"

„Gaat wel," zei Jimmy. „Toen mijn vader nog leefde, schoten we soms op lege flessen. Ik heb er weleens drie achter elkaar geraakt."

„Luister," zei Buck, „maar je moet er met niemand over praten. In Tarpon Springs is een man die een leerwinkel heeft. Hij betaalt vijf dollar voor een alligator. Daar maakt hij tassen van, begrijp je."

„Vijf dollar," herhaalde Jimmy. „Dan zou ik er dus vier moeten hebben. Maar hoe komen we aan vier alligators?"

Buck wees naar de bossen in de verte. „Daar in de poelen, daar zitten er duizenden. Als je durft, zal ik met je meegaan."

„En de boot dan?" vroeg Jimmy. „Daar heb je immers een boot voor nodig?"

„Verderop woont een ouwe man," zei hij, „dat is een kennis van mijn vader. Als we hem wat tabak geven, kunnen we zijn boot wel lenen."

De blauwe aquamarijn leek nu minder onbereikbaar dan tevoren. Hij was nog ver weg, in het groene water van de poelen, maar het was een plan waarover te denken viel.

„Wanneer wou je dan gaan?" polste Jimmy.

„Morgenmiddag. Heb je kogels voor die buks?"

„Nee," zei Jimmy bedrukt. „Niet één."

„Daar weet ik wel aan te komen," zei Buck. „Geef mij die vier dollar maar, dan koop ik ze voor je."

Jimmy haalde zijn zakdoek te voorschijn, waarvan de punten verscheidene malen over elkaar waren geknoopt.

„En jij dan?" vroeg hij.

„Hoe bedoel je?"

„Nou," zei Jimmy, „hoeveel moet jij ervan hebben?"

„O," zei Buck. „Nou, voor mij is het een gokje. Als het lukt, kunnen we het misschien meer doen en dan delen we natuurlijk."

„Dat is goed," zei Jimmy haastig. „Wie weet hoeveel we eruit slepen als het meeloopt. Nou, tot morgen dan."

De oude Shelton maakte gelukkig geen bezwaar toen ze om de boot vroegen. Hij woonde in een klein, vervallen huis bijna tegen de rand van het woud aan en hij bracht hen zelf langs een schemerig kronkelpad naar de plaats, waar de boot lag.

„Wees voorzichtig, jongens," waarschuwde hij. „Wees voorzichtig. Zorg dat jullie niet omslaan, want dan is het gebeurd met je. En vóór donker terug, hè? Niet later dan een uur of zes."

„Dat is afgesproken," beloofde Buck.

De oude man ging terug en ze bleven

Toen hij zijn armen om de alligator wilde slaan, was het alsof er felle naalden in zijn rechterhand drongen.

achter bij de boot, die een paar meter van het water tussen de struiken lag.

Jimmy keek om zich heen. Het was benauwend stil. Nog geen zes kilometer verder stond het huis waarin hij geboren was, maar dat was een andere wereld. Hier was de wereld zoals hij er duizend jaar geleden uit zag, met torenhoge bomen en slingerplanten die als reusachtige kabels van de ene stam naar de andere liepen. Hier was het altijd schemerig en leefden dieren, die je alleen maar hoorde en nooit te zien kreeg.

„Help me eens een handje," zei Buck.

Jimmy schrok op. „Ik kom," zei hij.

Ze trokken de boot tussen de struiken vandaan en lieten hem in het water glijden. Er waren twee riemen bij en een lange vaarboom, waarop kleine plukjes mos zaten.

Jimmy pakte de buks uit en laadde hem zoals hij het vroeger zijn vader had zien doen.

Met het wapen dwars over zijn knieën ging hij op de voorbank zitten; achter hem duwde Buck voorzichtig de boom in het water.

Een paar meter uit de oever gleden ze langzaam over de poel. Het water was niet diep, op sommige plaatsen werd het van het land gescheiden door donkere, flauw hellende modderbanken.

Dat waren de plaatsen waar de alligators bij voorkeur verbleven. De dieren waarvan ze iets te duchten hadden, konden hen er niet bereiken, en terwijl ze schijnbaar slapend op de vochtige modder lagen, ontging hun niets van wat zich om hen heen bewoog.

Bijna tachtig meter legden Buck en Jimmy af zonder dat ze iets anders zagen dan een paar schichtige steltlopers en een kleine marter, die met de snelheid van een lichtflits over een boomtak schoot.

Plotseling voelde Jimmy de neus van een schoen in zijn rug.

„Links," fluisterde Buck. „Schuin voor je."

Jimmy draaide zijn hoofd opzij. In het lage water bij de oever, zo roerloos dat het leek alsof hij was opgezet, dreef een grote alligator. De smalle bek met de naaldscherpe tanden stond half open en de groene ogen staarden oplettend over het water.

Buck duwde de boom in de modder en terwijl hij de boot afremde, hief Jimmy behoedzaam de buks op.

De knal van het wapen deed de vogels opvliegen en tegelijk geraakte het water rondom de alligator in heftige beroering.

Terwijl Buck de boot naar het reptiel duwde, laadde Jimmy opnieuw het wapen; maar toen hij dichterbij kwam, zag hij dat een tweede schot niet nodig was.

„Goed geraakt," prees Buck. „Precies door z'n kop."

Jimmy hees de alligator binnen boord en schoof hem onder de banken door. Wanneer het een konijn was geweest of een fazant, zou hij het zielig hebben gevonden en waarschijnlijk zou zelfs de blauwe steen hem niet hebben kunnen verleiden om erop te schieten. Maar een alligator, dat was wat anders. Iedereen kende de oude Joe, die ze zo hadden toegetakeld dat hij een voet moest missen;

Vervolg op blz. 26

Mijn vader is geen struikrover

NA WIJN GEKOCHT TE HEBBEN LIEP AMY TERUG NAAR HUIS. HET WERD DONKER EN REGENACHTIG.

MAAR ZIJ WAS TE BLIJ OM DAAROP TE LETTEN, WANT NU KON ZE HAAR VADER ETEN BRENGEN... EN MISSCHIEN ZAG ZE HEM DAAR NOG WEL EVEN!

VLUG MAAKTE ZIJ EEN PAKJE ETEN VOOR HAAR VADER, DAT ZE IN DE HOLLE EIKESTAM ZOU VERBERGEN.
FLINK WAT BROOD, DIK BESMEERD EN BELEGD, EEN KARAF WIJN, EEN KROES... HIJ HEEFT ER WEER EEN PAAR DAGEN GENOEG AAN.

DE STORM STAK OP: TOEN AMY BUITEN KWAM, FLITSTE DE BLIKSEM DOOR DE LUCHT.
SOLDATEN... ZE ZOEKEN VADER NOG STEEDS. ALS ZE MIJ MAAR NIET BIJ DE EIKEBOOM ZIEN! IK MOET OPPASSEN...

REGENVLAGEN EN DONKERE WOLKEN BELEMMERDEN HET UITZICHT, TOEN AMY TENSLOTTE BIJ DE HOLLE BOOM KWAM.
NIEMAND TE BESPEUREN... VADER OOK NIET. KON IK HEM MAAR EVEN ZIEN! MAAR IK MOET GAUW TERUG, VOORDAT ZE ME HIER SNAPPEN.

OPEENS BLEEF AMY STAAN.
IK HOOR HOEFGETRAPPEL. ZOU HET VADER ZIJN? DE RUITER KOMT HIERHEEN... NOG EVEN WACHTEN, MISSCHIEN IS HET...

AMY DUWDE STRUIKEN OPZIJ EN IN DE STROMENDE REGEN ZAG ZE...
...ZWARTE DIAMANT, VADERS PAARD! MAAR WAAR IS VADER? VADER, WAAR BEN JE? WAT IS ER GEBEURD?

HET PAARD HINNIKTE TOEN HIJ AMY'S STEM HERKENDE EN LIEP OP HAAR TOE. AMY SCHROK TOEN ZE KEEK...
HET PAARD... MAAR WAAR IS VADER? DE ZADELRIEM IS GEBROKEN... ER ZIT EEN BLOEDVLEK OP HET ZADEL... ER IS VADER IETS ERGS OVERKOMEN... VRESELIJK, OOO!

De Kostbare Tas

LU SINGS STEM KLONK VERGEEFS...
HIJ IS ERIN GEVALLEN!
HIJ KAN NIET ZWEMMEN.

HUN EIGEN PLANNEN VERGETEND RENDEN ZE NAAR HET WATER.
EILEEN, WEES VOORZICHTIG!

SAMEN TROKKEN ZE DE DRENKELING OP DE KANT, NET TOEN ZIJN VADER KWAM.
MIJN ZOON! HEBT U HEM KUNNEN REDDEN?

HIJ IS GELUKKIG ALLEEN MAAR GESCHROKKEN.
LU SING, DE TREIN IS WEG!...

VERSLAGEN KEKEN ZE ELKAAR AAN ZONDER OP DE DANKBARE VADER TE LETTEN. OPEENS KEEK DE MAN HEN AANDACHTIG AAN.
EEN CHINESE EN EEN EUROPESE! VAST DE MEISJES DIE DE POLITIE ZOEKT, OMDAT ZE PAPIEREN GESTOLEN HEBBEN VAN EEN ZEKERE TAN WU.

EILEEN EN LU SING GAVEN OP ZIJN VRAAG BEVESTIGEND ANTWOORD EN VERTELDEN ALLES OPENHARTIG. DE MAN, LIN FENG, DACHT NA...
IK GELOOF JULLIE. JE HEBT HET LEVEN VAN MIJN KIND GERED EN NU HEB JE DE TREIN GEMIST!

IK WIL GRAAG HELPEN; KOM MEE NAAR MIJN HUIS, DAN KUNNEN WE VERDER OVERLEGGEN.

EILEEN KREEG CHINESE KLEREN TE LEEN. TIJDENS DE MAALTIJD VERTELDE HUN GASTHEER ZIJN PLAN.
DE POLITIE ZOEKT EEN CHINEES EN EEN EUROPEES MEISJE. EILEEN, HOU DIE CHINESE KLEREN AAN EN REIS ZO VERDER.
UITSTEKEND, IK ZAL JE STRAKS VERDER VERMOMMEN.

NA HET ETEN...
JIJ BENT NU ECHT MIJN CHINESE VRIENDIN.

NA EEN HALF UUR WAS EILEEN VOLKOMEN VERANDERD.
IK HERKEN MEZELF NIET MEER.

IK NEEM POEDER MEE OM JE ONDERWEG BIJ TE VERVEN. HIER HEB JE DE PAPIEREN VAN JE VADER.

EILEEN BORG DE DOCUMENTEN ZORGVULDIG IN DE ZOOM VAN HAAR KIMONO.
JIJ KUNT NU BETER DIE PAPIEREN BEWAREN.

NA EEN GOEDE NACHTRUST NAMEN ZE AFSCHEID VAN HUN GASTHEER.
HIER ZIJN JE EIGEN KLEREN. VEEL GELUK EN TOT ZIENS.
DANK U, LIN FENG. WE ZULLEN UW HULP NOOIT VERGETEN.

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers

3

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn vieren maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas.*

Meneer Hagenbach glimlachte.

,,Nou, ik zal natuurlijk mijn ogen goed de kost geven,'' zei hij, ,,maar ik denk niet, dat ik er zo bar lang werk mee zal hebben. Zoveel valt er hier toch niet te bekijken. Of wel?''

,,Ik kan me voorstellen, dat Engeland in uw ogen maar klein is, meneer Hagenbach,'' antwoordde Peter. ,,Maar er zijn toch heel wat bezienswaardigheden. Ik bedoel: de beroemde Tower, de Westminster Abdij, de Theems. . .''

Er gleed een triomfantelijke blik over Vicky's gezicht.

,,En dan de prachtige landgoederen uit Engelands eeuwenoude geschiedenis,'' voegde ze aan de opsomming van haar broer toe. ,,We hebben bijvoorbeeld nog een aantal echte kastelen.''

,,Zeg, zijn die kinderen van jou soms vertegenwoordigers van een reisbureau?'' vroeg meneer Hagenbach aan hun vader.

,,Maar u hebt zeker geen belangstelling voor kastelen?'' merkte Peter langs zijn neus weg op.

Meneer Hagenbach grinnikte.

,,Nou, belangstelling heb ik er wel degelijk voor. Maar zover ik me kan herinneren, heb ik nog nooit een echt kasteel gezien.''

Vicky haalde met een achteloos gebaar haar schouders op.

,,Het is jammer dat u niet van plan bent een paar weken in Engeland te blijven,'' zei ze. ,,Wij weten namelijk een kasteel dat te huur is voor de kerstdagen. De eigenaars willen het natuurlijk niet aan iedereen verhuren en daarom hebben ze al massa's mensen moeten teleurstellen. . .''

Peter sloot een seconde lang zijn ogen. Nu kwam het erop aan. . .

Meneer Hagenbach boog zich naar hen

over en nam zijn sigaar uit de mond. Zijn ogen waren helderblauw, zagen ze nu.

,,Wacht even," zei hij. ,,Zeg dat allemaal nog eens."

,,Hebt u er dan belangstelling voor?" riep Vicky ongelovig uit.

,,Misschien wel, ja," antwoordde meneer Hagenbach. ,,Maar ik zal er natuurlijk eerst eens wat meer van moeten weten. Dus jullie weten een echt kasteel, dat te huur is voor de kerstdagen? Kijk eens aan. Weet je wat we moesten doen? Met zijn drietjes een kopje koffie gaan drinken om de zaak eens rustig te bepraten."

Achter meneer Hagenbachs reusachtige rug wisselden Peter en Vicky een veelbetekenende blik. Het begon er zowaar op te lijken, dat ze ditmaal geluk hadden...

HOOFDSTUK III

Gevraagd: kasteel met spook

Vicky en Peter merkten al gauw wat het voordeel was van meneer Hagenbachs afmetingen: je kon hem gemakkelijk volgen in de drukte.

De Amerikaan baande zich zonder de minste moeite een weg door de zaal naar het restaurant en de kinderen liepen achter hem aan, terwijl hun vader de rij sloot.

Peter en Vicky hadden nog niet zo lang geleden gegeten, maar ze voelden toch best wel iets voor een appelbol en een glas limonade.

Meneer Hagenbach kwam onmiddellijk ter zake.

,,Nou, mijn waarde," zei hij. ,,Is de geschiedenis van dat kasteel een serieuze aangelegenheid?"

,,Als je wilt weten of dat kasteel inderdaad echt te huur is, kan ik er alleen maar ja op zeggen," antwoordde vader en hij keek glimlachend naar Vicky's angstige gezicht. ,,Maar kijk eens hier, beste Hagenbach. Het is een kwestie waar ik helemaal buiten sta en die de kinderen regelen. Ik geloof niet dat ik hun vertrouwen schend als ik je vertel, dat ze zich er zo druk om maken, omdat ze iemand een vriendendienst willen bewijzen."

Meneer Hagenbachs blauwe ogen begonnen te twinkelen.

,,Nou, dan moesten jullie me er maar eens iets meer over vertellen," zei hij.

Vicky en Peter begonnen om beurten de kwaliteiten van het kasteel op te sommen. Ze vertelden omslachtig hoe oud het wel was en hoe gerieflijk — als je tenminste de vleugel bewoonde die mevrouw Willoughby en Jane gebruikten.

,,Ze hebben er centrale verwarming in het woongedeelte," zei Vicky ernstig. ,,En die is nog vrij nieuw. Een jaar of wat geleden waren we eens in het kasteel aan het spelen en toen ontdekten we plotseling een geheime kamer, die vol lag met eeuwenoude boeken. . ."

,,Ach, dat is interessant!" riep meneer Hagenbach uit, hun relaas voor de eerste maal onderbrekend.

,,Ja, en toen heeft mevrouw Willoughby die boeken verkocht en er een verwarmingsketel en zo voor gekocht," vervolgde Peter. ,,En nu is het er altijd heerlijk warm. Dat wil zeggen, in het gedeelte dat bewoond wordt."

Meneer Hagenbach at zijn derde appelbol met twee happen op en keek een ogenblik peinzend voor zich uit.

,,Zou die mevrouw Willoughby op het moment in het kasteel zijn?" vroeg hij toen.

,,Vast en zeker," antwoordde Vicky gretig. ,,O, meneer Hagenbach. . . Waarom gaat u er niet meteen naar toe om kennis met haar te maken en het kasteel te bekijken?"

,,Rustig aan, Victoria," zei meneer Hagenbach. ,,Je moet me niet opjagen.

„Dat wil zeggen, ze gaven ons te kennen dat we binnen twee tellen verdwenen moesten zijn, anders. . ."

Ik wil eerst eens rustig over een en ander nadenken voordat ik een beslissing neem. Ik moet namelijk ook rekening houden met de wensen van mijn vrouw en twee kinderen — al ben ik er wel bijna zeker van dat ze heel veel voor het plan zullen voelen. Weet je wat ik doe? Geef me het telefoonnummer van het kasteel en het volledige adres en waarschijnlijk neem ik dan wel voor morgenavond contact op met jullie mevrouw Willoughby."

Peter haalde onmiddellijk zijn zakboekje te voorschijn, scheurde er een bladzijde uit en schreef er het adres en het telefoonnummer van Tullington op, waarna hij het aan meneer Hagenbach overhandigde.

„Nou, jongelui," zei de Amerikaan terwijl hij opstond en links en rechts handen gaf, „ik vond het heel gezellig even met jullie te praten, maar ik heb over vijf minuten een afspraak met een zakenvriend. Jullie horen nog wel van me."

Hij wenkte een serveerster, betaalde en liep met grote stappen weg.

„O!" riep Vicky uit toen ze weer alleen waren. „Ik heb helemaal geen inlichtingen over hem. Mevrouw Willoughby moet toch weten wie ze in huis krijgt."

Haar vader lachte bulderend.

„Liefje, die meneer Hagenbach is een even rijk als vooraanstaand man," zei hij. „Janes grootmoeder kan heus zonder meer met hem in zee gaan en als het nodig mocht blijken, wil ik graag zelf voor hem instaan."

Het had geen zin nog makelaars te gaan bezoeken en Peter kon dus op zijn gemak nog wat rondkijken op de tentoonstelling, die hij veel interessanter vond dan hij verwacht had. Vicky bleef intussen voor de kippenren staan en keek vol belangstelling naar de leuke, wollige kuikentjes die erin rondliepen.

Hun vader zou nog even naar een demonstratie van landbouwmachines gaan en hij sprak met de kinderen af, dat ze elkaar om vijf uur — en geen minuut later — bij de oostelijke ingang van het tentoonstellingsgebouw zouden ontmoeten.

„O, maar dan konden we eigenlijk best nog even met de bus naar Jim en Gappy gaan," stelde Peter voor. „Ze wonen hier vlakbij."

Vicky was er onmiddellijk voor te vinden en ze gingen meteen maar naar de bushalte. Ze hadden geluk, want ze stonden er nog maar net toen de bus kwam; een paar minuten later waren ze in de wijk, waar Gappy en Jim woonden.

„Naar wie zullen we het eerst gaan?" vroeg Vicky, toen ze uitgestapt waren.

„Nou, Gappy woont het dichtstbij. . ." begon Peter, maar Vicky onderbrak hem met een wilde kreet en zette het plotseling op een lopen.

„Hee, Jim! Gappy!" riep ze.

De twee in regenjassen weggedoken figuren die voor haar uit liepen, draaiden

„Hallo!" riep meneer Hagenbach, terwijl hij zijn slee met een laatste claxonsignaal tot stilstand bracht.

zich om en hun gezichten begonnen te stralen, toen ze Vicky op zich af zagen komen.

„We zijn net naar jullie onderweg," hijgde Vicky.

„Nou, dat heeft anders weinig zin," antwoordde Jim somber. „We zijn vanmiddag bij zes makelaars geweest en door twee bijna de deur uitgegooid. Dat wil zeggen, ze gaven ons te kennen dat we binnen twee tellen verdwenen moesten zijn, anders. . ."

„Hou je mond nou eens," beval Vicky.

„Die lui hebben geen fantasie," vervolgde Jim onverstoorbaar. Hij was kennelijk van plan in ieder geval te zeggen wat hij op het hart had. „Ik bedoel, als ik de makelaar was, zou ik toch een gat in de lucht springen als iemand me zo maar een kasteel kwam aanbieden en. . . Urchhhh!"

Peter was achter hem komen staan en hield zijn hand voor Jims mond.

„Ummmmsk, slofffff, chrrrr," zei Jim.

„Jullie hebben goed nieuws, hè?" zei Gappy. „O, Vicky! Hebben jullie iemand gevonden?"

„Ja, een knotsrijke Amerikaan uit Texas, die wel twee meter lang is en zwemt in het geld. Vader zag hem op de landbouwtentoonstelling en meneer Hagenbach — zo heet hij — heeft ons beloofd dat hij zo spoedig mogelijk zal gaan praten met mevrouw Willoughby. We hebben hem het adres en het telefoonnummer gegeven en vader is bereid volledig voor hem in te staan. Het enige dat we vergeten hebben, is te praten over de prijs — de huur dan, hè, maar ik geloof dat hij kapitalen kan betalen zonder er iets van te merken. We hebben een enorm glas limonade van hem gekregen en een zalige appelbol en. . . Waar was ik gebleven?"

„Tjonge," zei Jim vol bewondering. „Wat kan jij een massa zeggen in één adem."

„Peter," zei Gappy, zich tot de kalmste van het groepje wendend, „hebben jullie echt iemand gevonden, die het kasteel wil huren voor de kerstdagen?"

„Ja," antwoordde Peter. „Dat wil zeggen, Gappy, er is nog niets zeker, maar we mogen de toestand wel hoopvol noemen."

„Wat heerlijk, zalig, verrukkelijk!" riep Gappy uit en ze begon van pure blijdschap een rondedans te maken op het trottoir, tot grote verbazing van de voorbijgangers. „Wat geweldig van jullie! Alleen. . . wat moeten we nu met mijn grootvader?"

„Die kan bij ons op de boerderij komen," zei Vicky. „Ik heb het er een paar dagen geleden met moeder over gehad en ze vond het meteen prima."

„Het is net een spelletje patience," mompelde Jim tegen niemand in het bijzonder. „Het ene moment ziet het er allemaal even hopeloos uit en dan gaat het ineens van een leien dakje. Maar ik voel de regendruppels langs mijn nek

omlaagkruipen. Laten we even naar mijn huis gaan. Daar is het tenminste droog."

Peter keek op zijn horloge

„Nee, daar hebben we helaas geen tijd voor. Mijn vader wacht op ons bij de ingang van het tentoonstellingsgebouw en hij wil om klokslag vijf uur vertrekken."

„Luister eens even naar me, Gappy," zei Vicky, terwijl ze haar vriendin bij de arm pakte. „We doen in ieder geval nog niets voordat mevrouw Willoughby kennis gemaakt heeft met meneer Hagenbach, want het is altijd nog mogelijk dat ze het niet met elkaar kunnen vinden. Hoewel je je bijna niet kunt voorstellen dat iemand hem niet zou mogen, want hij is zo aardig en. . ."

Peter nam het van haar over.

„Vicky bedoelt, dat jullie voorlopig niets anders kunnen doen dan hopen op de goede afloop. We zullen Jane vanavond opbellen en als we iets meer weten, schrijven we het jullie meteen. Afgesproken?"

„Afgesproken," antwoordde Gappy stralend. „En. . . heel hartelijk bedankt voor alles wat jullie gedaan hebben."

Peter haalde zijn schouders op.

„Kom nou, dat is toch heel gewoon," zei hij verontwaardigd. „Wat hebben jullie niet allemaal gedaan voor David toen hij kinderverlamming had?"

„We zullen zakken vol kokosnoten voor jullie meebrengen," beloofde Jim.

Peter grinnikte.

„Loop nou maar niet zo hard van stapel," zei hij. „Voorlopig zitten jullie er nog niet."

„Maar we komen er," zei Jim zelfverzekerd. „Daar ben ik van overtuigd "

Vicky trok haar broer in de richting van de bushalte.

„Kom. We moeten vliégen. Zo gauw we iets weten, sturen we jullie bericht!"

De bus doemde op uit de duisternis en Vicky en Peter moesten hollen om hem nog te halen. Jim en Gappy bleven nog even staan om hun vrienden na te wuiven en gingen toen naar huis. Ze hadden allebei het gevoel alsof hun wereldje plotseling was aangeraakt door een toverstafje.

„Weet je," zei Gappy zuchtend, „het is net of er een heerlijk warm vuurtje binnen in me brandt Een paar minuten geleden had ik het nog afschuwelijk koud en nu gloei ik gewoon!"

Toen Peter die avond Jane opbelde, was het hele kasteel in rep en roer. Mevrouw Willoughby — die diep in haar hart geen seconde geloofd had dat ze ooit een huurder zou vinden — was zo ondersteboven van het grote nieuws, dat ze prompt nieuw kastpapier in alle kasten begon te leggen.

„Die Amerikanen zijn zo kieskeurig in dat soort dingen," zei ze tegen Jane, terwijl ze de vellen papier tot op de millimeter uitmat.

„Oma, stel nou eens dat hij helemaal niet opbelt. Stel dat hij u niet bevalt. Stel. . ."

„Stel dat jij eens naar bed gaat," zei mevrouw Willoughby. „Morgen is het nog tijd genoeg om je over al dat soort dingen zorgen te gaan maken. Ik wou dat we een mixer of zo iets in de keuken hadden. Wat denk je, zou zijn vrouw een gewone slagroomklopper niet veel te ouderwets vinden?"

„Amerikanen zijn gek op ouderwetse dingen," troostte Jane haar. „Misschien willen ze alles koken en braden boven het open haardvuur in de grote keuken. O. . . ik hoop maar dat het een beetje gauw morgen is. . ."

De volgende morgen kwam echter in precies hetzelfde tempo als anders. Maar toen de grote klok in de huiskamer tien slagen had laten horen, werd het dorp Tullington opgeschrikt door iets, dat nog heel lang de tongen in beweging zou brengen

Mevrouw Willoughby en Jane hadden net de ontbijtbordjes afgewassen, toen het geluid van muziek in de keuken van het kasteel doordrong. Jane smeet haar theedoek op het tafeltje en rende naar het raam

„Wat kan dat nou zijn?" zei ze, terwijl ze met haar mouw over de beslagen ruit veegde. „De harmonie speelt toch alleen op zondagen. O. . . maar. . . oma! Kom eens kijken! Oma!"

Mevrouw Willoughby liep naar het raam en keek over Janes schouder.

„Asjemenou!" zei ze zwakjes.

Uit de mist doemden de koplampen van een auto op. Een lichtblauwe auto, die zo onmenselijk lang en breed was, dat hij de bocht in de oprijlaan bijna niet kon nemen Met muzikale, drietonige claxonstoten kwam hij naderbij.

„Meneer Hagenbach!" fluisterde Jane.

Ze rende de keuken uit en het geklikklak van haar schoenen werd vele malen weerkaatst door de hoge muren van de gang

„Hallo!" riep meneer Hagenbach, terwijl hij zijn slee met een laatste claxonsignaal tot stilstand bracht. „Bent u juffrouw Jane Willoughby?"

„Hoe maakt u het?" zei Jane beleefd. „Wat een droom van een wagen! Is die van u?"

„Nou, het is maar een sportwagentje, hoor," zei meneer Hagenbach, bijna op verontschuldigende toon. „Je kunt hier niet in een grote wagen rijden, want daar zijn de wegen in Engeland niet op gebouwd."

Jane had al uitgerekend dat de wagen meer dan voldoende ruimte zou bieden aan acht mensen en ze glimlachte verlegen.

„Uw grootmoeder zal het me niet kwalijk nemen, dat ik zo maar aankom zonder tevoren opgebeld te hebben, hoop ik," vervolgde meneer Hagenbach „Maar toen ik gisteravond op de kaart zag dat Tullington zo dicht bij Londen ligt, dacht ik bij mezelf: dan moest ik morgenochtend maar meteen even een kijkje gaan nemen "

„O, dat is geweldig, meneer Hagenbach," zei Jane, omdat ze niets anders wist te zeggen. Hoe kon iemand in alle ernst beweren dat Tullington vlak bij Londen lag?

Meneer Hagenbach stapte de ruime hal binnen en zijn gezicht straalde onmiddellijk van bewondering en geestdrift Met reusachtige stappen denderde hij in het rond — twee, drie keer — en Jane had de grootste moeite hem bij te houden.

Wordt vervolgd

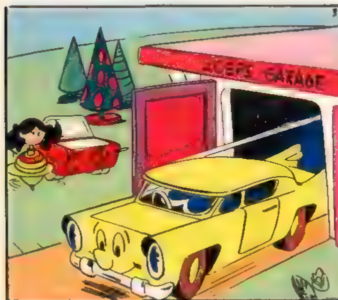
★ SPELEND

Willie Stropop was woedend. Hij smeet het stro neer, waarmee hij aan het werk was, en liep naar Tillie Draaitol. „Kijk nou eens!" zei hij boos. „Wie spettert er nu zo met modder in het rond! En het ergste is dat je mijn stro hebt volgespetterd!" Tillie stond er heel beteuterd bij te kijken.

Ze zei heel beleefd, dat het haar speet, en ging toen een nieuwe modderpoel zoeken, waar ze Willie Stropop niet kon volspetteren. Maar ze vond er geen; ze zag alleen Knetter Knal, de raceauto, die stond te huilen. „Waarom huil je?" vroeg Tillie vriendelijk.

„Zie je Zoefs garage?" snikte Knetter. „Ik wil ook graag zo'n garage." „Tja," zuchtte Tillie, die daar geen verstand van had. Samen met Knetter ging ze eens kijken. Zoefs garage was prachtig en Zoef zelf reed er blinkend gepoetst en lekker uitgeslapen uit.

„Ik wil ook ergens wonen," zei Knetter en hij begon weer hartverscheurend te snikken, terwijl Tillie wegtolde om hulp te gaan halen. „Ik kom dadelijk terug," riep ze. Tillie tolde de hoek om en botste tegen Willie Stropop aan, die nog met zijn stro sjouwde.

SPEELGOED

„Krimmelekras!" riep Tommie uit, toen hij de botsing zag. „Het spijt me, Willie," zei Tillie en ze haastte zich om alles te vertellen. Willie was nu niet boos meer en Tommie wist er wel raad op. Samen raapten ze Willies stro op en laadden het boven op Knetter.

„Wat wil je ermee doen?" vroeg Knetter. „Dat is een verrassing," lachte Tommie; rijd nu maar totdat wij zeggen dat je moet stoppen." Dat deed Knetter, hij reed zo hard hij kon. Tommie en Willie zaten op het stro en Tillie tolde op de motorkap. Knetter vlóóg over de weg.

Opeens riep Tommie: „Stop!" Knetters remmen piepten en Tommie, Willie en Tillie stapten uit en begonnen het stro uit te laden. Tillie tolde door de plassen en maakte modderkalk voor Willie. Tommie schilderde een bordje en Willie, die het meeste verstand van stro had, ging aan het bouwen.

En spoedig was Knetters garage klaar. „De eerste garage van stro die ik zie," lachte Tillie. „Maar mooi is ie." Knetter toeterde heel blij: „Ik heb het mooiste, gezelligste, warmste huis van alle Speelgoedlandauto's." En daar kon iedereen het mee eens zijn.

MARTIN RATTLER TREKT HET OERWOUD IN

MARTIN GING VLAK VOOR DE BARON STAAN.

EERST NEEMT U ME GEVANGEN EN DAN KOMT U MET MIJ ETEN. IS DAT ALS GRAP BEDOELD? IK VERZOEK U ME ONMIDDELLIJK VRIJ TE LATEN.

DE BARON LACHTE. EN TOEN HERKENDE MARTIN HEM DIRECT

DANNY O'FLANNAGAN!

DANNY EN MARTIN WAREN OPGETOGEN ELKAAR WEER TE ZIEN. ZE DANSTEN BIJNA RONDOM DE TAFEL VAN PLEZIER. NA VEEL PRATEN EN VERTELLEN GINGEN ZE EINDELIJK AAN TAFEL EN LIETEN ZICH HET MAAL GOED SMAKEN.

ONDER HET ETEN VERTELDE MARTIN HOE HIJ BIJ DE MIJNEN TERECHT GEKOMEN WAS

JE SCHIJNT HET HIER GOED TE HEBBEN, DANNY. IK BEDOEL BARON FAGONI. HOE KOM JE AAN DIE NAAM?

TOEN IK HIER VIER MAANDEN GELEDEN KWAM NA MIJN ONTSNAPPING AAN DE INDIANEN, ONTMOETTE IK DE EIGENAAR VAN DE MIJN.

HIJ VROEG ME HIER OPZICHTER TE WORDEN EN DE OPBRENGST VAN DE MIJN NAAR RIO DE JANEIRO TE LATEN BRENGEN. MAAR HET IS EEN HARD LEVEN EN ONDER DE WERKLUI LOPEN ENKELE ZEER ONGUNSTIGE KERELS ROND. EEN DEFTIGE NAAM ZOU INDRUK OP HEN MAKEN EN DUS BEN IK NU BARON

JE HEBT INTUSSEN EEN MOOIE BAARD GEKREGEN. IK HERKENDE JE NIET

IK HEB ER GENOEG VAN EN NU JIJ TERUG BENT, GAAN WE GAUW WEER NAAR HUIS, NAAR ENGELAND

NA EEN WEEK HAD DANNY ZIJN ZAKEN GEREGELD. TOEN, NA ZIJN BAARD TE HEBBEN AFGESCHOREN, STEGEN ZE TE PAARD EN REDEN IN DE RICHTING VAN DE KUST

DE TWEE AVONTURIERS KWAMEN IN RIO DE JANEIRO, WAAR DANNY AFSCHEID NAM VAN DE EIGENAAR VAN DE MIJN EN ZIJN LOON IN ONTVANGST NAM

DAGENLANG REDEN ZE VOORT OVER OPEN VLAKTEN EN DOOR DONKERE BOSSEN. OP EEN AVOND KWAMEN ZE OP EEN HEUVELTOP EN HET UITZICHT DAT ZICH TOEN VOOR HEN OPENDE...

MARTIN, DE ZEE! EINDELIJK! IK HAD NIET GEDACHT OOIT DE OCEAAN WEER TE ZIEN

DADELIJK BOEKTEN ZE PASSAGE OP EEN SCHIP, DAT NAAR ENGELAND VOER

DE KUST VERDWEEN UIT HET GEZICHT. VAAK DACHTEN MARTIN RATTLER EN DANNY O'FLANNAGAN TIJDENS DE REIS TERUG AAN HUN AVONTUREN MET LUIPAARDEN, KROKODILLEN, VOGELS EN REPTIELEN IN DE BINNENLANDEN VAN BRAZILIË.

EINDE

MUG en MIK

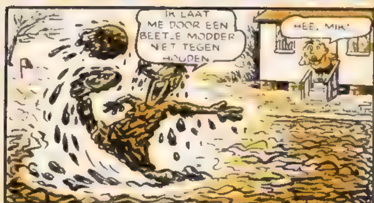
DE SPORTHELDEN

De man van staal

EVEN LATER SLOOP PATCH VAN DE TRIBUNE WEG.
DACHTEN ZE NU HEUS, DAT WE ONS OPZIJ LIETEN DRINGEN? WIJ ZULLEN DAT WRAK HET EERST VINDEN!

IN DE ARENA BEVOCHT ARCHIE NOG STEEDS HET WOESTE BEEST, TOEGEJUICHT DOOR ALLE TOESCHOUWERS
LINKS AANHOUDEN, ARCHIE, HET BEEST VERMORZELT JE BIJNA, ALS DIE KOLOS JE RAAKT...

ZELFS HET STAMHOOFD DER TRONGA'S GENOOT VAN DE WEDSTRIJD
DIE MAN VAN STAAL IS TENMINSTE NIET BANG UITGEVALLEN! ONGELOOFLIJK!..

HUN AANDACHT WAS ZO GESPANNEN OP DE WEDSTRIJD, DAT TED EN KEN NIET MERKTEN, DAT IEMAND NADERBIJ SLOOP.
HIJ ZIET ME NIET...

OPEENS MERKTE TED HET... TE LAAT
VOOR ARCHIE! WEG MET DIE ROMMEL!
HEE DAAR!

VOORDAT TED WIST WAT ER GEBEURDE, GOOIDE PATCH HET SCHAKELBORDJE IN DE ARENA.
ZIE NU MAAR VERDER TE WERKEN MET JE STALEN

ARCHIE BLEEF ALS VERLAMD VAN SCHRIK STAAN.
ALS DAT BEEST ARCHIE RAAKT, KUNNEN WE HEM NIET MEER REPAREREN. HIJ WORDT VOLKOMEN VERMORZELD

De samenzwering tegen prins Rudolf

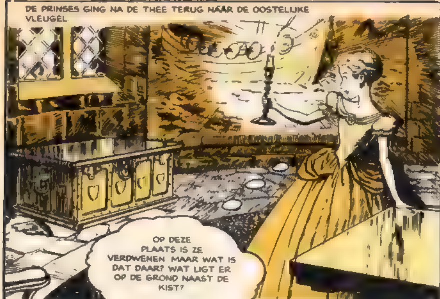

ANITA'S OOM HIELD NIET VAN GEKLETS OVER SPOKEN. HIJ HAD HET TE DRUK MET DE VOORBEREIDINGEN VOOR DE ONTVANGST VAN DE GEZANT VAN HILVANIA, DIE NAMENS PRINS RUDOLF KWAM. MAAR DE PRINSES WILDE BESLIST HET RAADSEL VAN HET KLEINE MEISJE OPLOSSEN.

HET BORDUURWERK BEWEES DAT HET [redacted] HOE WAS ZE OVER DE RIVIER GEKOMEN TUS- [redacted] PLANNETJE OM HET RAADSEL OP TE LOSSEN.

De blauwe draak

van Awir Bashi

DOOR HERMAN MATHESEN

13

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij zullen de reis per vliegtuig maken, maar zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroversschip Beyt Ammeh van Marmaduke Stenring, die de robijn in handen krijgt. Marmaduke laat hen op het eiland Awir Bashi achter, waar een man, die zich de Blauwe Draak noemt, heer en meester is. Af en toe klinkt er een afschuwelijk gebrul. Frison herkent de Blauwe Draak als Pierre Alcan, een uit de gevangenis ontvluchte moordenaar. Onder leiding van Mgoba, een medicijnman, en Bakeloe, Alcans gewezen helper, willen Nigg en zijn gezelschap door het oerwoud naar de andere kant van het eiland vluchten. Alice wordt tijdens die tocht ziek. Als ze aan de andere kant van het eiland komen, laden ze schildpadden in de bootjes als levensmiddelen voor de vlucht over zee. Bakeloe stapt met Arthur Nigg in de motorboot voor een proefvaart. Hij slaat Nigg bewusteloos en gaat er vandoor, met de bewusteloze Nigg op de bodem van de boot. Albert en Paw-Min gaan hem in de kleine sloep achterna. De volgende ochtend komt de Blauwe Draak op het strand bij de anderen. Hij belooft te helpen, maar in de boten schuilt een groot gevaar.*

Heel langzaam begon de werkelijkheid tot hem door te dringen.

Hij herinnerde zich de tocht door het oerwoud... de boten aan het strand... de schildpadden... het inladen van de boot... Bakeloe... De motor...

Die motor, ja, dacht hij, die motor sloeg aan. En hij liep. Er mankeerde niets aan. En wat gebeurde er toen? ...

Hij wist het niet meer.

Hij trok zijn knie op... En op dit moment werd het hem duidelijk, dat er iets op hem lag, iets zwaars. Hij tastte met zijn vingers. Een stuk zeil. Zwaar zeil. Van daar ook die donkerte. Ze hadden een stuk zeil over hem heen gelegd. Zijn denkvermogen keerde terug. Dat zeil lag er om hem te beschutten tegen de hete zonnestralen. Alles deinde op en neer. Eerst dacht hij: Dat zal de duizeligheid zijn... nee... het is de zee. Ik ben op zee. De motorboot. Het klopt allemaal. Maar er is iets niet in de haak. Waarom is het zo stil? Ik hoor geen motor. Ik hoor geen stemmen. Ai... weer een steek die dwars door zijn hoofd ging. En tegelijk met die steek keerde de helderheid van zijn gedachten terug. Wel verdraaid... Het was geen droom geweest! Bakeloe had hem een tik op zijn hoofd gegeven!

Hij wentelde zich op zijn zij en slaagde erin het zware stuk zeil van zich af te schuiven. De eerste ogenblikken zag hij niets, omdat hij door het felle zonlicht verblind werd. Hij sloot de ogen en deed ze langzaam open. Voordat hij kon zien, drong iets anders tot hem door, iets dat allesbehalve aangenaam was. Wat hing er een ellendige lucht in de boot... Voorzichtig deed hij zijn ogen open en zag de dode schildpad, die vlak naast hem lag. Er waren nog meer dode schildpadden en door de hete zon begon het vlees te bederven. Vandaar die ellendige geur.

Voorzichtig probeerde hij overeind te komen en toen hij goed en wel zat, voelde hij zich een ogenblik misselijk. Maar die gewaarwording ging gauw voorbij toen hij bij het stuur het lijk van Bakeloe zag liggen. De man lag languit op zijn rug. Zijn ogen waren geopend en staarden naar boven. De motor werkte niet meer. De motorboot dreef stuurloos op de deining.

Arthur Nigg kroop naar Bakeloe toe, zich afvragend wat de doodsoorzaak ge-

weest kon zijn. Het antwoord op die vraag vond hij spoedig. Op de armen van Bakeloe zag hij op verschillende plaatsen twee kleine puntjes vlak bij elkaar en rondom die puntjes een blauwe plek van het vergif dat in zijn lichaam was doorgedrongen. Dat waren slangebeten. Met een schok ging de gedachte door Nigg heen. Er waren vergiftige slangen aan boord! Het was genoeg om hem meteen alle pijn en misselijkheid te doen vergeten. Op handen en voeten kroop hij overeind, terwijl hij schichtig om zich heen keek of hij geen slangen ontdekte.

Nu begreep hij het. De slangen hadden ook onder de schildpadden huisgehouden. Hém hadden ze gespaard, waarschijnlijk omdat hij in dat zeildoek had gelegen.

Hij richtte zich op en zag niets dan de zee zover zijn blik reikte. Boven de zee de strakke blauwe lucht met de zon middenin. Het was middag. Voorzichtig ging hij de motorboot rond, op zoek naar de slangen. Tegelijkertijd wipte hij de dode schildpadden overboord. Vreemd... hij zag geen slangen... totdat plotseling zijn oog op een soort palinkje viel. Het was een slangetje, niet groter dan een kleine paling. Hij zag het kleine zwarte tongetje bewegen. Dát was dus de moordenaar. Of tenminste één van de moordenaars. Het reptiel lag doodstil in de schaduw. Blijkbaar had het zich volgevreten.

Arthur sloop erheen. Met een trap van zijn hak moest hij het kleine monster doden. Hij hief de voet op en zag toen, hoe de kop van de slang zich bewoog. Pats!... Bliksemsnel zette hij de voet op de kop. Het slangetje spartelde nog even en toen lag het stil. Maar voordat het beest dood was, had Nigg al weer een ander slangetje ontdekt. En zo kwamen er vier aan de beurt. Bij verder onderzoek bleek, dat hiermee al het tuig was uitgeroeid. Nu had Nigg de tijd om zich met het lijk van Bakeloe te bemoeien. Hoofdschuddend keek hij erop neer. Nu herinnerde hij zich heel goed, dat Bakeloe hem een tik op het hoofd had gegeven en daarmee hem en heel het gezelschap verraden had, alleen om zijn eigen lijf te redden. Het was een lage streek en nu was hij zelf...

Nigg vroeg zich af, wat hij doen zou. Het lijk bewaren? Onmogelijk in de hitte. De enige mogelijkheid was het overboord te werpen.

Een ogenblik dacht hij er nog over het lijk in het zeil te rollen en het zo overboord te zetten. Hij deed het echter niet. Tenslotte kon hij dat zeil zelf nog best gebruiken, als de motor uitgeschakeld was. Hij werkte Bakeloe dus over de verschansing heen en ging vervolgens kijken, hoe het met de motor gesteld was. Die was nog best in orde, maar de brandstof was op. Hij prees zichzelf gelukkig dat hij het zeil bewaard had. Hoewel hij in de windstilte er weinig mee kon beginnen. Het zeil was niet groot en er was slechts een lage mast. Bovendien was de vraag. Waar bevind ik mij? En hoe is de wind? Ligt de wind wel gunstig?

Allemaal vragen waar Nigg niet uit kwam.

Het enige was op zijn goed gesternte te vertrouwen.

Tot nu toe had Arthur Nigg het druk gehad, nu kreeg hij tijd om na te denken. En hij dacht aan hen die hij op het eiland Awir Bashi had achter moeten laten. Hij dacht aan zijn vrouw, aan de jongens... aan de anderen. Wat zou er nu met hen gebeuren? Zou hij ze nog ooit terugzien?

Misschien wel, want... vreemd genoeg, Nigg wanhoopte niet. Als hij er maar in slaagde een haven te bereiken. Als hij maar op de een of andere manier in de bewoonde wereld zou komen. Dan zou hij de politie kunnen waarschuwen. Met de politie zou hij naar Awir Bashi varen... en dán... Ja, dán rees de vraag, wat de Blauwe Draak met de anderen gedaan had...

Nieuwe onrust bekroop hem.

Enkele ogenblikken later flitste de hoopvolle gedachte door hem heen, dat hij misschien een schip zou ontmoeten. Hoewel dat in dit gedeelte van de oceaan niet waarschijnlijk was. Het lag niet in een drukke vaarroute.

Naarmate Albert en Paw-Min met hun kleine sloep zich verder verwijderden van de kust, werd het hun duidelijker dat ze zich in een dwaas avontuur gestort hadden. Toen ze in de sloep sprongen om de motorboot te volgen, waarin Bakeloe hun vader ontvoerde, hadden ze niet beseft, wat ze eigenlijk begonnen. En de eerste ogenblikken hadden ze ook geen tijd om na te denken, want heel hun aandacht werd in beslag genomen door de branding. En toen kwam de zee, de eindeloze zee, en de nacht kwam, even duister en onpeilbaar. Ook hun gedachten waren duister. Waar zou het op uitlopen? De motorboot was al lang door de nacht opgeslokt en beiden stonden ze aan het stuur. De onrust ging over in doffe berusting.

Het wachten was nu alleen nog maar op de nieuwe dag. En toen het eindelijk licht werd, zagen ze niets dan de zee... Geen motorboot meer te bekennen. Als ze rondkeken, zagen ze niets anders dan de cirkel van de horizon om zich heen en vlakbij de brede deining van de golven. En het enige geluid was het geronk van de kleine maar krachtige motor. Een motor die veel brandstof verslond, zodat het niet te verwonderen viel, dat plotseling het gebrom overging in een onregelmatig geputtel, dat spoedig gevolgd werd door een akelige, diepe, onheilspellende stilte.

Maar in die stilte, heel ver weg, steeg een rookpluim recht omhoog. Het was de rookpluim van een schip, dat nog achter de horizon verborgen lag. Een kwartier later tekenden de lijnen van twee masten zich scherp tegen de lucht af en weldra kwam ook de rest te voorschijn.

Nigg vroeg zich af, wat hij doen zou.

Een schip!

„Een schip! Een schip! Het komt hierheen! We moeten seinen geven. . ." En terwijl Albert dit als een dolleman uitschreeuwde, zocht hij al naar iets om er een soort vlaggetje van te maken

Paw-Min was minder hoopvol gestemd Hij kende veel verhalen over schipbreukelingen, die in een bootje ronddrijven en dan in de verte een schip zien naderen. In al die verhalen ging het schip voorbij zonder de schipbreukelingen op te merken Dat zou nu ook wel weer gebeuren.

Maar zo gebeurde het niet

Het schip stevende recht op de sloep aan; het was onmogelijk te zeggen of men de jongens aan boord opgemerkt had. Het kon ook zijn dat het gewoon zijn eigen koers voer.

Albert had intussen een lange bootshaak gevonden en daar de vodden van zijn hemd aan vastgebonden Als een bezetene stond hij ermee te zwaaien. Hij zwaaide net zo lang, totdat hij aan boord van het schip twee kleine vlaggetjes zag hijsen. Dat moest een sein zijn. Wat het signaal betekende, wist hij niet. Natuurlijk dacht men ginds aan boord dat zich in de sloep zeelieden bevonden, die het signaal zouden verstaan

Maar het kon Albert en Paw-Min niet veel schelen wat het betekende. Voor hen betekende het dat ze opgemerkt waren.

Maar naarmate het dichterbij kwam, betrok het gelaat van de jongens. Het schip was helemaal zwart, van boven tot onderen. Zwart was ook heel de tuigage. Met een schok drong de werkelijkheid tot hen door. Het was het schip van Marmaduke Stenring, dat hen tegemoet voer. Het schip van de zeerover, die hen op het eiland Awir Bashi had afgezet. Het schip van de man, die de bloedrobijn van Taj Mahal van Alberts vader geroofd had!

Albert kon zelfs de naam op de voorsteven al onderscheiden

Beyt Ammeh stond er. Geen vergissing mogelijk!

Nu konden ze al duidelijk de mannen onderscheiden, die over de reling hingen te kijken

Marmaduke Stenring stond bij hen. De jongens konden zijn lange, stoere gestalte duidelijk onderscheiden. Ze zagen ook dat hij de scheepsroeper van de bootsman overnam en aan zijn mond zette Hij wilde iets roepen, maar onmiddellijk daarop scheen hij zich te bedenken

Tegelijkertijd werd er langs bakboord een touwladder uitgeworpen.

Albert en Paw-Min waren gered. . .

Voorlopig tenminste!

XVII

Het was stil, doodstil rondom het huis van de Blauwe Draak Slechts zo nu en dan hoorde men het geschuifel van de slangen of de kreet van een vogel in de verte. Het brullende monster sliep, alles scheen te slapen in en bij het huis.

Maar er waren twee brandende ogen, die voor zich uit staarden, alsof ze trachtten de duisternis te doorboren. . .

Het waren de ogen van Eliza Nigg, die op het terras zat, roerloos. . .

Sinds Pierre Alcan het gehele gezelschap naar zijn woning had teruggeleid, had ze geen woord meer gesproken. Mijnheer Frison, miss Alice en Moena, ze waren bezorgd over Eliza. Ze dachten dat haar geest geknakt was door het gebeurde, dat ze haar verstand had verloren.

Soms gingen haar lippen zachtjes op en neer, als sprak zij tot zichzelf. Dat dééd ze ook inderdaad — ze stelde zichzelf vragen. Waar haar man nu was En wat er met Albert, haar zoon, gebeurd zou zijn. Beiden zwalkten ze op zee, bedreigd door een vreselijk gevaar: de slangen. Misschien waren ze allebei al dood

„Waar zijn jullie?" vroeg ze dan met toonloze stem. „Waar zijn jullie? . . ."

Niemand kon haar antwoord geven, ook

Hij zwaaide net zo lang, totdat hij aan boord van het schip twee kleine vlaggetjes zag hijsen.

de sterren niet, die groot en fonkelend aan het firmament stonden. En als ze dan omhoog keek, vroeg ze zich af of ook Arthur en Albert de sterren nu zagen Of niet misschien, omdat hun ogen al voorgoed gesloten waren

Tot diep in de nacht hadden de anderen haar gezelschap gehouden, totdat ze niet meer konden, na al de vermoeienissen Ze hadden haar alleen gelaten. Ze konden immers toch niets voor haar doen

Plotseling ging er een rilling door Eliza Ze had vlakbij gerucht gehoord. Ze dacht dat het een slang was. Vroeger zou ze geschreeuwd hebben, ze zou zijn opgesprongen en moord en brand gegild hebben. Nu rilde ze alleen maar en bleef zitten Toen opeens hoorde ze de stem, vlak achter zich Het was geen slang Het was Pierre Alcan

„Mevrouw Nigg," begon hij. Het was duidelijk dat hij haar iets bijzonders te zeggen had. Ze gaf geen antwoord, maar knikte alleen, ten teken dat ze hem verstaan had

„Mevrouw Nigg, ik weet niet hoe het komt. . . maar ik móét het u zeggen. Er is iets in mij gebroken."

Ze luisterde, maar bleef zwijgen

„Of misschien kan ik beter zeggen: dat er in mij iets gesmolten is. U zult me misschien niet begrijpen Maar misschien begrijpt u het wel, als ik u vertel dat ik na alles wat ik ondervonden had, de mensheid was gaan haten. Want de wereld had mij alles ontnomen, wat mij dierbaar was. De wereld heeft mij uitgestoten. . . Ik verachtte alle mensen. Daarom ben ik in de eenzaamheid gevlucht, omdat ik wist dat buiten die eenzaamheid de wereld op mij loerde." Hij begon alsmaar heftiger te praten.

„Maar ik zorgde er wel voor dat ze me niet te pakken kregen Ik hield mij schuil in mijn vesting hier, heel de wereld trotserend Haha, wat zouden ze lachen als ze wisten dat hun prooi hier zat, op zijn eiland! Ik zie ze al komen, daar. . . en daar. . ."

Alcan maakte woeste gebaren alsof hij zijn vijanden inderdaad zag naderen. „En nu. . ." zo wilde hij vervolgen, maar Eliza viel hem plotseling in de rede. Haar stem klonk moe en mat

„En nu. . ." zo luidde haar vraag, „bent u in uw haat gelukkig?"

„Gelukkig?" riep hij uit Hij schaterlachte. „Kom, hoe kan een mens gelukkig zijn als hij heel de wereld in haat heeft afgezworen?"

Weer viel ze hem in de rede

„Mijnheer Alcan. . . uw zoon . hoe heet hij?"

Er heerste enkele ogenblikken een diep zwijgen. Pierre Alcan liet zich op een van de rieten stoelen neervallen, boog diep voorover en verborg zijn gelaat in de handen

„Louis," zei hij

Weer zweeg hij en het bleef lang stil. Totdat Eliza fluisterde: „Louis. . . even

. . . alsof hij zijn vijanden inderdaad zag naderen.

oud als Albert. . . Hij lijkt op hem. Gesteld dat het úw zoon was, die daarginds op zee zwalkte. . . Wat zou u doen?"

Weer een stilte. Toen zei hij: „Alles. . . Alles . ."

„Waarom, mijnheer Alcan. . ." de stem van Eliza beefde, „waarom wilt u dan nú niet alles doen? . . ."

Hij nam de handen voor zijn gelaat weg en keek haar aan Vaag kon hij de omtrekken van haar gezicht in het duister onderscheiden. „Wat kán ik doen?. . ." vroeg hij

„U hebt een zender, mijnheer Alcan U zou u in verbinding kunnen stellen met het vasteland, met de havenpolitie. . "

Pierre Alcan sprong met een ruk overeind. Hees vroeg hij: „Dat méént u niet!"

Voor het eerst wendde zij zich tot hem. Nieuwe hoop glansde in haar ogen. „Ik meen het, mijnheer Alcan Ik meen het. . . En ik reken erop dat u het doen zult Ik voel het. . Ik weet het zeker. U bent geen slecht mens. Neen. . . ik weet het al lang. U bent verbitterd. U bent ziek. Maar u bent niet slecht "

„Maar, mevrouw Nigg," hernam Alcan, terwijl zijn vingers krampachtig de rugleuning van zijn stoel omknelden, „weet u wel, wat u van me vraagt?"

Zij schudde het hoofd

„Als ik doe wat u van me vraagt, dan betekent dat mijn ondergang. Ze zullen me arresteren. En dan. . ."

Hij zweeg

„En dan?" vroeg Eliza

„En dan is het uit met mij. De gevangenis " En plotseling heftig voegde hij eraan toe: „Neen, u moet er niet op rekenen. Ik mag uw zoon graag en dat wil heel wat zeggen, als u rekent dat ik jaren achtereen nooit meer enige sympathie gekend heb. Maar tenslotte is iedere mens in zijn hart een egoïst. Als ik de politie op het vasteland waarschuw, offer ik mezelf op, heel mijn bestaan, zelfs mijn leven. U kunt niet van me eisen, dat ik het doe voor een jongen, die me helemaal vreemd is "

Er gleed een zachte glimlach over het bleke gelaat van Eliza

„Waarom niet?" vroeg ze eenvoudig

„Waarom niet?" zei hij en zette grote ogen op van verbazing.

Eliza schudde zacht het hoofd. „U geeft toch toe, mijnheer Alcan, dat u zolang u hier in eenzaamheid leeft, nog geen seconde gelukkig bent geweest."

„Daar hebt u gelijk in, mevrouw Nigg. . . Ofschoon," zo bedacht hij zich, „als ik op het orgel speel. . ."

Zij knikte. „O ja, dan denkt u dat u gelukkig bent, dan verbeeldt u zich dat. Maar u vergist u. U bedwelmt u alleen maar. Muziek is voor u een soort vergif, een verdovend middel, anders niet. En wat uw slangenhobby betreft, daaruit spreekt uw mensenhaat Het is een verkapte manier om u op de mensheid te wreken. U weet dat men slangen haat en dat men ze verafschuwt. Daarom kweekt u ze. Daarom ook kweekt u een draak Als u er de macht toe had, dan zou u een monster willen kweken, dat met zijn muil heel de wereld en heel de mensheid zou verslinden Maar dat kunt u niet. U denkt daarmee de wereld te kunnen veroveren." Haar stem werd steeds heftiger, sterker, machtiger en overtuigender. „Neen, mijnheer Alcan, met haat kunt u de wereld niet veroveren De wereld veroveren kunt u alleen maar door de liefde, door goed te zijn voor iedereen, door. . ." Plotseling zweeg ze, hield de adem in en barstte weer uit: „Maar wat praat ik tegen u!. . . Natuurlijk lacht u me uit."

Alcan trachtte een uitvlucht te vinden om zijn haat te rechtvaardigen

„Vergeet niet, mevrouw Nigg, dat ik onschuldig veroordeeld ben. Dat alle kranten vol hebben gestaan over de afschuwelijke misdaden, die ik niet begaan heb. . . Neen, neen, u hoeft mij niet te geloven U gelooft mij evenmin als al die anderen, die mij op mijn vlucht door Frankrijk als een vogelvrijverklaarde beschouwden."

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

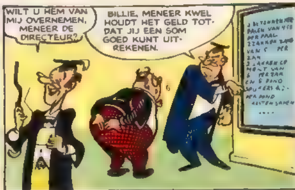
Het dikste studentje ter wereld

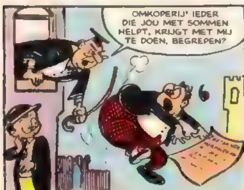

Dieren gaan terug naar huis

Het zijn heus niet alleen postduiven en honden, die met verwonderlijk instinct van grote afstand hun huis weten terug te vinden. Allerlei andere dieren hebben blijk gegeven van hetzelfde talent.

Een bewoner van de stad Wakefield in de Noordamerikaanse staat Massachusetts had een grote pad in zijn tuin. Hij had er vriendschap mee gesloten en het dier Teddy genoemd. Eens wilde hij een proef nemen of Teddy de weg naar huis zou vinden, als hij hem een flink eind weg bracht. Hij gaf het dier een houten bordje met zijn naam aan de poot, deed hem in een doos en ging ermee op reis, vijftien kilometer ver. 's Avonds om tien minuten voor elf deed hij de doos open. Teddy knipoogde tegen de straatlantaarns, keerde zich zonder aarzeling om en ging op stap. De eigenaar volgde hem, totdat hij de hoek om en een brug over was en zich in rechte lijn naar Wakefield begaf. De volgende avond kwart over zes stond de eigenaar zijn tuin te bespuiten, toen een stoffige pad, met een houtje aan zijn achterpoot, de tuin in kwam springen.

Het was Teddy.

De Franse insektenkundige Jules Fabre bestudeerde het richtingsgevoel bij wespen. Hij bestreek het achterlijf van een twaalftal wespen met een witte kleurstof, deed iedere wesp in een kartonnen kokertje en bracht ze toen drie kilometer van het nest.

Toen de diertjes werden vrijgelaten, vlogen ze in verschillende richtingen weg. Vijf uur later ging Fabre in het nest kijken. Hij vond vier wespen die met de witte kleurstof bestreken waren; en het duurde niet lang, of ook de andere kwamen thuis.

Het dure verjaarsgeschenk

Vervolg van blz. 3

Hij had zelfs verhalen gehoord over mannen, die nooit waren teruggekeerd van een tocht over de poelen.

De oevers begonnen nu naar elkaar toe te lopen en tenslotte kwamen ze bij een smalle doorgang, die tussen metershoog riet naar de volgende poel leidde

Toen het voorste deel van de boot tussen het riet vandaan kwam, knalde er opnieuw een schot Dat was de tweede.

„Vlug!" schreeuwde Jimmy „Het zit vol daar!"

Vlak achter de rietkraag zwenkte de oever naar binnen en daar, op de gloeiende modder, probeerde een alligator tevergeefs tussen de struiken te kruipen, terwijl twee andere zich van de bank af in het water lieten glijden

Er was geen tijd om opnieuw te laden. Bliksemsnel verwisselde Jimmy de buks voor een van de roeispanen en met al zijn kracht liet hij deze neerkomen op de plaats waar hij de vage omtrek van een der vluchtelingen zag.

Een woedende staartslag deed het water kolken, maar toen de roeispaan opnieuw de lucht kliefde en nog eens, kwam de alligator roerloos bovendrijven

Jimmy had een kleur van opwinding. Hij had niet gedacht dat het zo gemakkelijk zou gaan en het idee dat er nu nog maar één gelukkig schot nodig was om de blauwe steen in zijn bezit te brengen, scheen te mooi om waar te zijn

Blijkbaar had het geluid van de schoten de alligators in wijde omtrek opgeschrikt, want bijna een uur lang voer de boot nu langs de oever zonder dat ze er een zagen

„Ik geloof niet dat we nog verder kunnen gaan," zei Buck, toen ze bij de tweede doorgang kwamen. „Kijk eens naar de zon Ik wed dat het al een uur of vijf is."

„Wou je teruggaan?" vroeg Jimmy. Buck knikte. „Langs de overkant. Misschien zien we er daar nog een."

Hij duwde de boot naar de andere kant van de plas en terwijl ze terugdreven in de richting, waaruit ze gekomen waren, gingen zijn ogen spiedend over het water

Toen ze bij de doorgang naar de eerste poel kwamen, keek Jimmy hoopvol naar de plaats, waar hij de alligators had verrast, maar ditmaal was de modderbank verlaten Er stond alleen een vogel. Hij was iets groter dan een reiger en stond op twee lange, dunne poten roerloos in het water. Zijn nek stond strak achteruit, gereed om elk ogenblik de lange, felle snavel diep in het water te stoten.

Terwijl hij daar stond en onbeweeglijk op zijn prooi wachtte, bemerkte hij niet dat hij op zijn beurt door een geduchte tegenstander werd bedreigd.

Nauwelijks tien meter van hem vandaan rees een grimmig gepantserde kop boven het water uit De buks in Jimmy's handen rees omhoog en draaide langzaam met de zwemmer mee. De knal van het wapen deed de vogel met een schelle kreet opvliegen en de rustige waterspiegel veranderde in een wilde kolk

Jimmy laadde opnieuw en vuurde voor de tweede maal

„Ik heb hem, Buck!" zei hij opgewonden. „Ik heb hem!"

Hij legde de buks neer en terwijl Buck de boot afremde, boog hij zich voorover om zijn buit te pakken.

Toen hij zijn armen om de alligator wilde slaan, was het alsof er felle naalden in zijn rechterhand drongen. Met een kreet van pijn richtte hij zich op en tot zijn ontzetting hing er een kleine, donkergroene slang aan zijn hand, die even heen en weer kronkelde en toen met een plons in het water verdween

„Een moerasadder!" gilde Buck. Half struikelend kwam hij naar Jimmy toe, greep de gewonde hand en begon heftig te zuigen

Plotseling hield hij op, bond zijn zakdoek stijf om Jimmy's pols en begon als een bezetene te bomen

„Ga zitten," zei hij, „en zorg dat je wakker blijft"

Op het midden van de poel, waar het water te diep werd, hing hij de riemen aan en roeide hijgend naar de overkant

Jimmy zat op de bank voor hem. Hij was doodsbleek en keek onafgebroken naar zijn hand, die zichtbaar was opgezwollen.

Plotseling begon hij te huilen. „O, Buck," zei hij, „als ik nou maar niet doodga!"

„Je bent gek," zei Buck. „Je krijgt alleen maar een beetje koorts, dat is alles."

Maar erg gerust was hij er niet op. Een moerasadder was misschien de giftigste slang die je kon tegenkomen in Florida en hoewel hij de wond zo goed mogelijk had uitgezogen, wist je toch nooit hoe het zou aflopen.

Hij liet de riemen los en sprong langs Jimmy heen op de kant

„Vlug!" zei hij „Lopen!"

„Ik heb het zo koud," zei Jimmy en hij klappertandde hoorbaar.

Buck greep zijn hand. „Schiet op zeg ik je!"

Samen holden ze het pad af, het huisje van de oude man voorbij. Links van hen hield het bos op en niet ver daarachter lag de weg die over Tarpon Springs naar Copperville liep. Dat zou hun enige kans zijn

Buck sleurde Jimmy met zich mee, zelf zwetend en buiten adem. De wangen van Jimmy gloeiden nu en zijn ogen glansden hel

„Ik heb zo'n dorst, Buck," klaagde hij. „Kunnen we niet ergens een beetje water drinken?"

„Straks," beloofde Buck. Hij hoorde vaag het geluid van auto's die voorbijsuisden en even later waren ze op de weg. Het was nog licht, gelukkig Licht genoeg om hen te zien

Toen er in de verte een auto naderde, ging Buck midden op de weg staan en zwaaide heftig met zijn armen. Eerst leek het erop dat de wagen met een boog om hem heen zou rijden, maar toen hij dichterbij kwam, minderde hij vaart en stopte.

De bestuurder stak zijn hoofd uit het raampje: „Hee jò, ben je gek geworden?"

Buck klemde zijn handen om het portier. „Gaat u naar Tarpon Springs, meneer? Mijn vriend is door een slang gebeten. Kijk zijn hand maar. Kunt u hem alsjeblieft naar Tarpon Springs brengen?"

De man deed het portier open. Hij bekeek Jimmy's hand, die er rood en gezwollen uit zag.

„Vlug!" zei hij, „stap in. Vooruit, jij ook. Vlug een beetje."

De wagen schoot over het asfalt, sneller, sneller; voorin zat Jimmy Braddle, rillend van de koorts

Toen ze in Tarpon Springs kwamen en Buck en de bestuurder hem het ziekenhuis hadden binnengebracht, voelde hij zich zo ziek dat hij nauwelijks meer merkte wat er gebeurde. Vaag wist hij nog dat iemand hem in bed stopte en een prik in zijn arm gaf. Daarna werd het donker voor zijn ogen.

Toen Jimmy de volgende dag wakker werd, scheen de zon vol naar binnen. Een

beetje duizelig nog ging hij overeind zitten, waarna hij tot de ontdekking kwam dat de kamer waarin hij lag, beslist zijn eigen kamer niet was en de vrouw die bij zijn voeteneind stond, z'n moeder niet.

„Ooh. . . ik lig in het ziekenhuis, hè?" vroeg hij.

„Dat klopt," zei de verpleegster. „Hoe voel je je nu?"

„Een beetje suf. Ik ben dus niet doodgegaan, hè?"

De zuster lachte. „Blijkbaar niet," zei ze. Ze ging op de stoel naast het bed zitten en klopte hem op de schouder.

„Die vriend van jou, die zou ik maar in ere houden," zei ze. „Zonder hem zou je er niet meer geweest zijn."

Jimmy knikte. „Buck is een goeie vriend," zei hij. „Weet mijn moeder het al?"

„Dat zal wel. Buck zou het haar vertellen, heeft hij gezegd."

Jimmy liet zich achteroverzakken. „Als hij nou maar niet vertelt van die alligators," zei hij.

„Wat voor alligators?" De verpleegster keek op haar horloge. „Alle mensen, ik moet weg. Dat hoor ik straks dan nog wel."

Jimmy nam een slok uit het glas met vruchtesap dat op zijn kastje stond. „Ja," zei hij verdrietig, „of hij het nou vertelt of niet, dat doet er eigenlijk niet veel toe. Het is toch allemaal voor niets geweest."

Hij trok de dekens over zich heen en een paar minuten later sliep hij.

Toen hij wakker werd, zag hij een bekend sproetengezicht, dat hem grinnikend aankeek.

„Buck!" zei hij verheugd. „Hoe kom jij hier?"

„Met de bus," zei het gezicht. „Hoe is het er nou mee?"

„Goed," zei Jimmy. „Ik eh. . . je wordt bedankt, Buck. Als jij er niet was geweest. . ."

Buck Linning kreeg een kleur. „Och, man, zeur niet zo!" zei hij.

Jimmy trok zijn knieën op. „Weet mijn moeder het, van die alligators?"

„Natuurlijk niet," zei Buck. „Ik heb haar verteld dat we naar de bossen zijn geweest en dat je door een slang bent gebeten. Dat is toch immers zo?"

„Wat jammer van die alligators, hè? Ik had haar zo graag willen verrassen, morgen."

„Tja," zei Buck, „het is wel jammer natuurlijk."

Hij peuterde iets uit zijn achterzak en legde een paar verfomfaaide papiertjes op de deken.

„Hier," zei hij, „dat is van die drie. De winkelier wou me nog afzetten ook. Twaalf dollar wou ie geven, maar ik heb net zo lang gepraat, totdat hij er vijftien van maakte."

Jimmy streek over de drie bankbiljetten.

„Buck," zei hij, „dat kan toch niet, Buck? We hebben de alligators toch in de boot laten liggen?"

Buck wipte met zijn stoel op en neer. „Ik ben er vanochtend naar toe gegaan," zei hij, „en ouwe Shelton heeft me geholpen om ze naar de autoweg te brengen. Ik heb bijna een uur op de bus staan wachten en toen hij eindelijk kwam, wou de chauffeur me niet meenemen. Maar toen ik hem vertelde wat er gebeurd was, heeft hij ze achterin gegooid, in de bagageruimte."

Het leek erop dat Jimmy behalve een slangebeet een verkoudheid had opgelopen, want hij snoof luidruchtig.

„Je bent een moordjoch, Buck," zei hij. „Eerlijk waar."

„Ach, man," zei Buck, „jij had mij toch zeker ook niet in de steek gelaten? Als we maar niet zo'n pech hadden gehad, dan had je dat ding nu al kunnen hebben."

Zij zwegen en de stilte werd pas verbroken, toen een lange man in een doktersjas binnenkwam.

„Zo, slangenbezweerder," zei hij, „jij hebt vrolijk bezoek, zeg. Zijn jullie altijd zo gezellig?"

Buck schudde zijn hoofd. „Het is ons lelijk tegengelopen, dokter."

„Tegengelopen? Nou nog mooier! Dat kereltje daar mag van geluk spreken dat hij nog leeft, weet je dat wel?"

„Jawel, dokter," gaf Buck toe, „maar nu ligt hij in het ziekenhuis en in plaats van twintig dollar heeft hij er maar vijftien."

Dokter Whaley ging op het voeteneind van Jimmy's bed zitten.

„Toen ik zo oud was als jij, had ik nog nooit vijftien dollar bij elkaar gezien. Waarom moet je er twintig hebben?"

„Omdat hij er iets voor wil kopen, meneer," zei Buck. „Een aak. . . een eh. . ."

„Een aquamarijn, dokter," zei Jimmy. „Het is voor mijn moeder, ziet u. Die is morgen jarig."

„Aha, dus daarom zijn jullie op jacht geweest?"

„Jawel, dokter," bevestigde Jimmy, „maar die slang heeft de boel verknoeid."

Dokter Whaley dacht na. „Zo," zei hij, „wou jij dus een aquamarijn kopen. Mm, dat zou dan misschien goed uitkomen. . . Even kijken. . . een spiegel. . . twee stoelen . . een oude tafel. . . Lieve help, daar mogen jullie wel een kar voor huren."

„Waarvoor, dokter?" vroeg Buck verbaasd.

„Houd je mond, jongen," zei dokter Whaley, „ik ben aan het rekenen."

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en nam er een biljet uit. „Ik geloof dat ik het maar doe," zei hij. „Vijf dollar zal die boel wel opbrengen."

Hij legde het biljet bij de drie op Jimmy's deken.

„Luister eens, ventje," zei hij, „je denkt toch zeker niet dat je hier altijd kunt blijven voor die muggebeet, hè? Maandag ga je weer naar huis, begrijp je, en dan kom je zaterdag terug om die vijf dollar te verdienen. Ik heb thuis wat oude rommel staan, die moeten jullie voor me verkopen."

Jimmy schoot overeind. „Bedoelt u dat dat geld voor mij is? Echt waar, dokter?"

Dokter Whaley stak zijn hand op. „Juich maar niet te hard, mannetje, je krijgt ze heus niet cadeau. Vijf dollar ben je me schuldig en wat je meer krijgt voor de rommel moet je zelf weten."

Hij greep Buck in zijn kraag en hees hem overeind.

„Schiet op een beetje," zei hij. „Die jongen z'n moeder is morgen jarig en hij wil haar een aquamarijn geven. Als dat ding weg is, is het jouw schuld!"

Dokter Whaley dacht na. „Zo," zei hij, „wou jij dus een aquamarijn kopen."

Het spoor in de

Het is een gevaarlijke opdracht," had luitenant Trissidy over de arrestatie van Jim Barnes gezegd tegen sergeant Farnham. ,,Barnes is tot alles in staat en Indianen hebben mij verteld, dat hij gezegd heeft zich liever dood te vechten dan zich over te geven. Volgens onze verkenners heeft hij kamp Nelson verlaten en zijn intrek genomen in de hut van James Murray, die vorig jaar is overleden."

,,De hut in de tweede bocht van de Peace River," zei sergeant Farnham met een hoofdknikje.

,,Juist, daar moet het ergens zijn," beaamde luitenant Trissidy. ,,Twee dagreizen van hier. Zeg maar, hoeveel man je wilt meehebben."

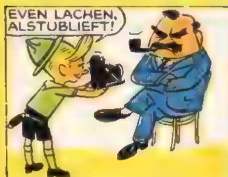
Sergeant Farnham stond bij heel het Canadese politiekorps bekend om zijn reusachtige gestalte en zijn grote lichaamskracht; even groot was de vrees, die hij de beruchte elementen van het noorden inboezemde om zijn onversaagde moed.

,,Ik ga maar liever alleen," zei hij kort.

,,Wees niet dwaas — denk aan je vrouw en kinderen," waarschuwde de officier hem met een onheilspellende klank in zijn stem.

,,Ik begrijp u," glimlachte sergeant Farnham. ,,Maar als ik tóch van de partij moet zijn, ga ik het liefst alleen. Wanneer die meneer Barnes inderdaad zo vlug is met zijn geweer, dan is het óók waar dat hij méér slachtoffers maakt, naarmate wij er met een grotere ploeg op uit trekken. Ik weet precies, waar die hut ligt — hij kan ons al van verre zien aankomen en

DICKIE DAPPER

sneeuw

zeker tien schoten lossen, voordat wij de deur genaderd zijn."

„Behalve als het donker is," merkte luitenant Trissidy vlug op.

Maar sergeant Farnham schudde zijn hoofd.

„Hij zal wel niet met de deur open slapen," antwoordde hij droog. „En eer we hem open hebben, heeft hij tijd genoeg gehad om brokken te maken. Nee, laat mij maar liever alleen gaan."

Twee dagen later naderde sergeant Farnham de tweede bocht van de Peace River, die vastgeketend lag in de ijzige greep van de winter. Hij zette zijn slede aan de rand van een bos, spande de honden uit en bond ze vast aan de bomen. Toen wierp hij de dieren een handvol stukjes gedroogde zalm voor, maakte zijn eigen potje gereed en besloot er op uit te gaan.

Met zijn geweer onder de arm en twee veldflessen opzij trok hij in z'n eentje voort langs de oever. De man die hij arresteren moest, was beschuldigd van een overval op een bank; hij was ervan overtuigd dat luitenant Trissidy niet overdreven had, toen hij hem had gewaarschuwd dat de kerel zijn vrijheid zo duur mogelijk zou verkopen. En daarom zocht hij zorgvuldig dekking, voortdurend bedacht op een verrassende ontmoeting. . .

Hij had ongeveer duizend meter afgelegd, toen hij achter een sneeuwheuveltje een rookpluim omhoog zag kringelen. Tweehonderd meter verder kreeg hij de hut in het oog, een stevig bouwwerk van sparrehout, met slechts één venster aan de voorzijde. Rondom lag een open vlakte, zodat iemand die de hut wilde naderen, aan de bewoner van alle kanten een uitstekend mikpunt bood. Sergeant Farnham was gedwongen zich op die open vlakte te wagen. Hij wierp zich op de knieën, nam zijn geweerriem tussen de tanden en sloeg kruipend de weg naar de hut in.

Maar hij kwam niet ver. Hij had nauwelijks honderd meter afgelegd, toen de bijna angstig aandoende stilte plotseling verscheurd werd door twee geweerschoten. Bij het tweede schot richtte Farnham zich als door een veer bewogen op, liet zijn geweer vallen en hief zijn armen in de lucht. Over zijn lippen kwam een felle kreet, hij viel met zijn gezicht in de sneeuw en bleef zo een ogenblik onbeweeglijk liggen. Toen scheen hij zijn krachten te verzamelen, pakte zijn geweer en kroop in de richting, vanwaar hij gekomen was. Hij zakte herhaaldelijk door zijn armen en verdween achter de eerste sneeuwrug uit het gezicht. . .

Voor het venster van de hut vertoonde zich een man. Jim Barnes was klein van gestalte, maar geslepen als een vos. Hij waagde zich niet buiten z'n veilige stelling, bevreesd voor een schot, zodra hij zich zou vertonen. Maar er verstreek nog een vol uur en er viel geen teken van leven te bespeuren in de omtrek. Hij stond besluiteloos, vatte eindelijk moed en verliet met zijn geweer onder de arm de achterzijde van de hut. In gebukte houding sloop hij op het sparrenbos toe, hees zich in een boom en verkende de omtrek.

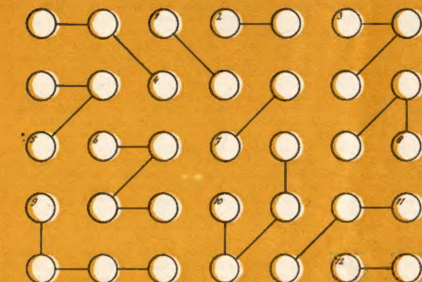
Achter de sneeuwrug tekende zich een breed spoor af. Het was ongeveer vijfhonderd meter lang en op de plek, waar het eindigde, lag een onbeweeglijke gestalte. Maar Jim Barnes liet zich niet zo gemakkelijk bedriegen. Hij was er lang niet zeker van, dat hij de politieman had geráákt. Die schijnbare levenloosheid kon ook een list zijn om hem te overrompelen. Hij daalde af en liep op de plek toe, waar zijn vijand voor het eerst gevallen was. Daar ontsnapte hem een kort gefluit — de sneeuw was wel twee meter in de omtrek besmeurd met bloed.

Hij volgde het spoor, het bloedspoor van een man die zich met inspanning van al zijn krachten op handen en knieën had voortgesleept. Tweehonderd meter verder slaakte hij een zegevierende kreet. Hij vond het geweer van zijn vijand dat deze had achtergelaten, omdat hij geen kracht had gehad het verder mee te slepen. Jim Barnes bekeek het, wierp het terug in de sneeuw en liep onbevreesd op de onbeweeglijke gestalte toe. Zóveel bloedverlies kon geen mens overleven — hij had niets te vrezen van een dode. . .

Sergeant Farnham lag languit met zijn gezicht in de sneeuw. Jim Barnes keek zonder medelijden op hem neer, bromde iets onverstaanbaars en legde zijn geweer neer om het lichaam op de rug te keren. Hij bukte zich, greep de gestalte met beide handen vast en wentelde hem half om. En op hetzelfde moment werd hij onverwachts bij zijn polsen gegrepen door een paar reusachtige handen die met één geoefende beweging allebei zijn armen machteloos maakten, zodat hij gilde van pijn.

„Een onschuldig mengseltje van bietewater en jodium, Jim Barnes," zei sergeant Farnham met een grijns. „Ik had er twee veldflessen vol van meegenomen."

Puzzelen om prijzen

Ook nu kun je weer rolschaatsen, tafeltennisspelen, vulpotloden met vier kleuren en boeken verdienen. Je hoeft *alleen maar* het spreekwoord, dat door de 35 letters gevormd wordt, op te schrijven. We gebruiken uitsluitend briefkaarten. Afgesproken? De oplossingen moeten binnen zijn op maandag 31 juli. De lezers in het buitenland hebben tijd tot 14 augustus.

Het adres is:

Sjors van de Rebellenclub
Nassaulaan — Haarlem

Je ziet hier vijf rijen kringetjes boven elkaar staan. In alle kringetjes moet een letter komen te staan. Het zijn er in het geheel 35, die tezamen een spreekwoord vormen. Je vindt de letters door in de omschrijvingen een woord te zoeken. Als je een woord denkt gevonden te hebben, dan ga je dat invullen en je neemt eerst het cirkeltje met het cijfer. Je gaat langs de lijn van cirkel naar cirkel en je weet dus uit hoeveel letters het woord moet bestaan.

1 De zevende muzieknoot
2 Lidwoord
3 Tegenovergestelde van nauw
4 Rauw gegeten groente
5 Aftrekteken
6 Iets geurigs, dat je moeder 's winters weleens in de melk doet
7 Voorzetsel
8 Plechtige belofte
9 Lucht die in beweging is
10 Een beetje schor
11 Lang niet mager
12 Meisjesnaam (afkorting)

Welk woord staat hier?

Versch

pel G

Namen

Twee jongedames hebben gevraagd wat de betekenis van hun namen is. Ze hebben vergeten hun adressen op te geven. Hier kunnen ze nu toch het antwoord lezen.

Pauline komt van Paulus. Het betekent: nederig, gering, bescheiden, eenvoudig.

Françoise komt van Franciscus. Dat betekent: de vrije man.

Liana betekent: de meegaande, de aanhankelijke.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Schaakprobleem

De eerste zet van wit (de enige goede) is L a2-b1. Wat zwart nu ook doet, hij gaat bij de volgende witte zet altijd mat.
Als zwart zet K e5-d4, zet wit D c2-c5, mat.
Zet zwart K e5-d5, dan zet wit D c2-e4, mat.
Zet zwart K e5-e6, dan zet wit D c2-f5, mat.
Zet zwart K e5-f6, dan zet wit D c2-f5, mat.
Zet zwart K e5-f4, dan zet wit D c2-e4, mat.

Optelsom

WATER + PAS = WATERPAS

Kruiswoordpuzzel

	B	U	I	T		V	E	N	
E			K	A	N	E	E	L	
S	P	A		A	A	R	D		V
P	IJ	L	E	R		H			E
		V	E	T		A	D	E	R
J	A	A	R		A	A	R		
U			B		G	L	O	E	D
F		L	I	L	A		M	I	E
	H	E	E	L	A	L			N
	L	I	D		T	O	U	W	

Dubbelwoorden

1 PAS betekent voetstap, maar ook paspoort.
2 ENKEL is een gewricht, maar ook niet meer dan één.
3 LAAG is niet hoog, maar ook een horizontaal liggende hoeveelheid.
4 BRITS is een nationaliteit, maar ook een slaapbank.
5 SCHEL is een deurbel, maar ook scherp, fel.
6 KEER is maal, maar ook wending.

Omzetpuzzel

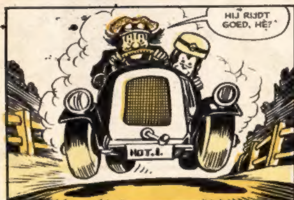
Probeer van deze woorden stuk voor stuk andere woorden te maken door de letters onderling van plaats te laten verwisselen. Alleen moet je de woorden wel in dezelfde volgorde laten staan; want als je klaar bent, zul je zien dat de eerste letters van boven naar beneden ook een woord vormen en wel de naam van iets, dat je niet graag wilt hebben.

G L A N S
G R A A T
S T O E R
S T A N G
S T R A F
T A R W E
T R E E S
N E G E R
T E K E N

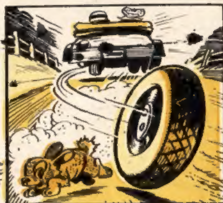
COCO DE CLOWN

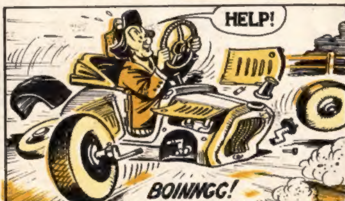

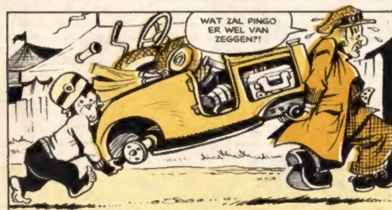

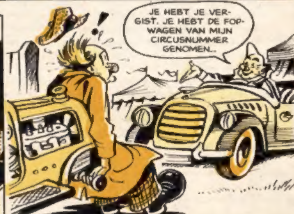

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.